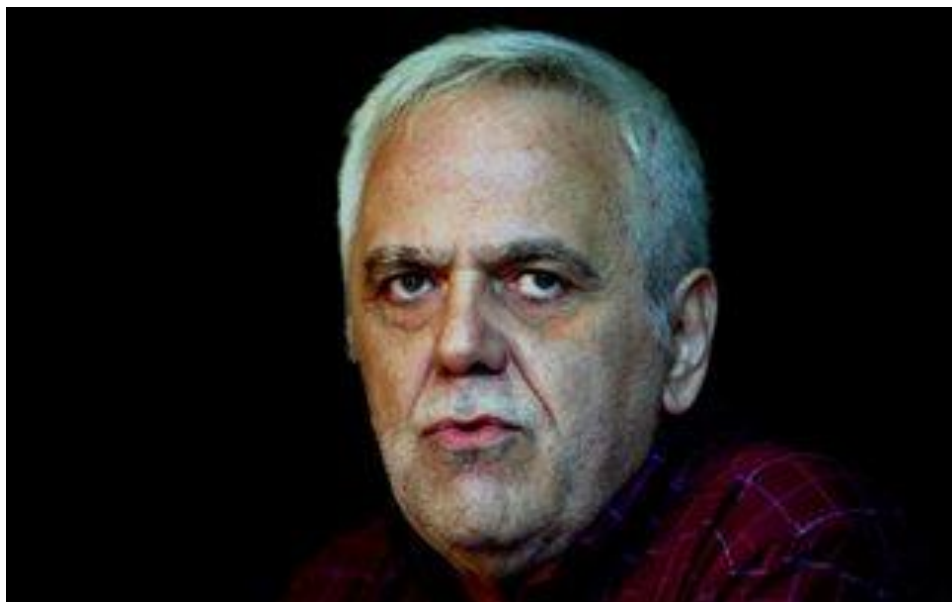

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

22 Φεβρουαρίου 2015

Η ισοπέδωση της αριστείας

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ

Στον χώρο της διανοήσης πολλοί παραλογισμοί συγχωρούνται. Ετσι προχωρεί η ανθρώπινη σκέψη: επιτρέπεται σε όλους να λένε το κοντό και το μακρύ τους, οι υπόλοιποι τα ζυγίζουν σε σχέση με την πραγματικότητα και στο τέλος κρατούν τις πραγματικά πρωτοποριακές ιδέες, απορρίπτοντας τις ανοησίες. Υπ' αυτή την έννοια η ποιητική αντιμετώπιση της νέας τεχνολογίας από τον καθηγητή Αριστείδη Μπαλτά πρέπει να αντιμετωπίζεται με ένα απλό μειδίαμα συγκατάβασης και με την προτροπή «εντάξει, πάμε παρακάτω».

Να θυμίσουμε ότι με παλαιότερο άρθρο του ο νυν υπουργός (και) Παιδείας ζητούσε την επιστροφή στους παλιούς «καλούς» καιρούς του μαυροπίνακα και της κιμωλίας, που «αν και λερώνουν» υλοποιούν την «ενσώματη διδακτική σχέση» (πάει η τηλεκπαίδευση!). «Προτζέκτορες, επιδιασκόπια και λοιπά υποκατάστατα αποστειρώνουν τη διδακτική σχέση. Την εξαυλώνουν τείνοντας τελικά να την καταργήσουν», έγραψε ο κ. Μπαλτάς (Αυγή 6.4.2014), προτείνοντας την επιστροφή στις αρχές της βιομηχανικής επανάστασης, τότε που δεν υπήρχε καν ηλεκτρισμός για να λειτουργούν τα επιδιασκόπια.

Υπάρχουν πολλοί Γάλλοι (κυρίως) και Αμερικανοί που έκαναν καριέρα λέγοντας όποια παραδοξότητα τους κατέβαινε στο κεφάλι. Την εμφάνιζαν

σαν αριστερή για να προστατεύονται από την κριτική των άλλων. Ως γνωστόν στη Γαλλία άνθησε ο χαχαμπούχα αντισυστημισμός που θεώρησε ακόμη και την τυπική λογική μέρος του συστήματος· το οποίο φυσικά πρέπει να ανατραπεί. Αυτό τους έκανε «άτρωτους» στην κριτική των άλλων, αφού οποιοσδήποτε τους έκρινε με βάση την «αντιδραστική» λογική αποδείκνυε ταυτόχρονα ότι ήταν «συντηρητικός», μην πούμε και τίποτε χειρότερο, όπως «νεοφιλελεύθερος».

Ο κ. Αριστείδης Μπαλτάς, αν και -χαρά στο κουράγιο του!- μετέφρασε ένα βιβλίο του Ζακ Ντεριντά, δεν ανήκει στον χώρο του παλαβού μεταμοντερνισμού. Οι συνάδελφοί του τον θεωρούν καλό φιλόσοφο της επιστήμης και οι φοιτητές του καλό δάσκαλο. Ανήκει όμως στον χώρο του αριστερού παλαιο-ρομαντισμού, αυτόν που νοσταλγεί τον χαμένο παράδεισο του πρόσφατου παρελθόντος. Νοσταλγεί τη δεκαετία του '80, πριν δηλαδή από την κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων και λοιπών αριστερών ονείρων.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι ο κ. Μπαλτάς, εκτός από καθηγητής, έγινε και υπουργός και μπορεί να πάει την παιδεία τριάντα χρόνια πίσω, δηλαδή στην εποχή που θεσμοθετήθηκε η διοίκηση των τραμπούκων στα ΑΕΙ. Να σημειώσουμε εδώ ότι ο νόμος-πλαίσιο του 1982 είχε καλές και δημοκρατικές προθέσεις, αλλά -όπως θα έλεγε και ο Λίντον Τζόνσον- εξετάστηκε μόνο υπό το πρίσμα των θετικών που θα έφερνε αν εφαρμοζόταν σωστά και όχι υπό το πρίσμα των δεινών που τελικώς επέφερε επειδή εφαρμόστηκε λάθος.

Βεβαίως η παλαιο-ρομαντική Αριστερά έχει παρερμηνεύσει το ιδανικό της ισότητας, γι' αυτό και τρέφει μια ιδιαίτερη εκτίμηση στην ιστοπέδωση. Πιθανώς ένα κομμάτι αυτού του χώρου το πήρε απόφαση ότι δεν μπορεί να κάνει τον κόσμο καλύτερο κι αποφάσισε να τον κάνει χειρότερο, δίχως αριστείες κι άλλα τέτοια αντιδραστικά τερτίπια. Εξ ου και η αποστροφή του καθηγητή-υπουργού περί της «αριστείας-ρετσινιάς». Είναι δικαιολογημένος διότι η δική του Αριστερά δεν αρίστευσε πουθενά στον κόσμο και δεν μπορεί να ξέρει τα ευεργετήματα. Επομένως είχε (εν μέρει) άδικο ο συγγραφέας Πέτρος Τασόπουλος όταν έλεγε για τις δηλώσεις του κ. Μπαλτά, στο θέμα της αριστείας, ότι ήταν «σαν την εκδίκηση του κομπλεξικού, η χαρά του. Ουσιαστικά έλεγε ότι η αριστεία προκαλεί άγχος και σε αυτόν που θα την επιδιώξει να την κατακτήσει και κυρίως προκαλεί άγχος σε αυτούς που δεν θα τα καταφέρουν και θα ζουν με αυτό το κόμπλεξ» (Βήμα FM, 12.2.2015). Δεν είναι προσωπικό το ζήτημα του κ. Μπαλτά. Το μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς που εκφράζει ο ΣΥΡΙΖΑ ζει μ' αυτό το κόμπλεξ.